

Sygn. akt: I C 1321/18 upr.

Na rozprawie dnia 7 grudnia 2018

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwana nie stawiła się pomimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień – ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Alina Kowalewska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska

WYROK ZAOCZNY **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. z siedzibą we W.

przeciwko K. D.

o zapłatę

1.Zasądza od pozwanej K. D. na rzecz powoda (...) Banku S.A. z siedzibą we W. kwotę 1535,08 zł (jeden tysiąc pięćset trzydzieści pięć złotych 08/100) z umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP i nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.377,16 zł od dnia 5.09.2018r do dnia zapłaty,

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 52,93 zł od dnia 5.09.2018r do dnia zapłaty

oraz kwotę 947 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

2.Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

2.Wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 1321/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej K. D. kwoty 1.865,68 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 1.377,16 zł od dnia 5 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 52,93 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik powoda twierdził, iż pozwana nie wywiązała się z umowy w przedmiocie udzielenia limitu kredytowego. Zadłużenie stało się w całości wymagalne na skutek wypowiedzenia umowy. Podał także, iż pomimo podejmowanych działań windykacyjnych pozwana nie spłaciła należności.

Postanowieniem z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt VI Nc-e 1656002/18, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Giżycku (k. 6).

Pozwana K. D. pomimo skutecznego doręczenia odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiała się, nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani nie zażądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 kwietnia 2008 r. pozwana K. D. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty nr (...). Kwota udzielonego limitu wynosiła 1.500 zł. Strony ustaliły, iż spłata zadłużenia z tytułu wykorzystanego limitu kredytowego będzie dokonywana w miesięcznych okresach rozliczeniowych. Niespłacenie w terminie wymaganej przez bank należności powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane były odsetki w wysokości oprocentowania limitu kredytowego. Zgodnie z postanowieniami umowy pozwana ponosiła koszty podejmowanych przez bank działań upominawczo-windykacyjnych.

(**dowód** : umowa – k. 61-63, regulamin – k. 64-69, tabela opłat i prowizji – k. 70-75)

Pozwana nie płaciła należności w terminie. W toku realizacji umowy, poczynając od 28 stycznia 2009 r., bank wielokrotnie podejmował czynności upominawczo-windykacyjne w formie wezwań do zapłaty, upomnień, zawiadomień. Ostatni raz z przyznanego limitu kredytowego pozwana skorzystała w dniu 27 czerwca 2016 r.

(**dowód**: wykaz operacji na rachunku karty – k. 14)

W trybie art. 492 § 2 pkt 1 k.s.h. doszło do połączenia (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą we W. poprzez przejęcie pierwszej ze spółek przez drugą.

(**dowód** : wydruk KRS – k. 77-80)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie mogło podlegać uwzględnieniu jedynie w części.

Powód na dowód dochodzonego roszczenia przedłożył w sprawie umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty z dnia 16 kwietnia 2008 r. wraz z wyciągiem z rachunku karty, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a okoliczności z nich wynikające były niesporne.

Stosownie do dyspozycji art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku, zgodnie z § 2 przywołanego przepisu, co do zasady przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Wskazane powyżej domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, gdy twierdzenia te budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają

żądania pozwu i czy ich uwzględnienie nie narusza obowiązujących przepisów prawa materialnego. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach.

Mając na uwadze przedstawione w sprawie i niebudzące wątpliwości co do ich treści dokumenty, należało uznać za prawdziwe zawarte w pozwie twierdzenia strony powodowej. Stąd zasadne było zgłoszone przez powoda żądanie wywodzone z umowy o przyznanie limitu kredytowego. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania kwoty zadłużenia w wysokości 1.377,16 zł wraz z odsetkami umownymi, do których naliczania uprawniony był wierzyciel na mocy pkt 10 umowy (k. 62). Sąd nie powziął jednocześnie wątpliwości co do żądania w zakresie odsetek od przeterminowanego zadłużenia naliczonych do dnia sporządzenia pozwu w kwocie 52,93 zł oraz zgłoszonego w oparciu o art. 482 § 1 k.c. żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu wątpliwości budziło natomiast żądanie w zakresie kosztów monitów i upomnień naliczonych w okresie od dnia 28 stycznia 2009 r. do 27 sierpnia 2018 r., które powód określił na łączną kwotę 435,59 zł. Zgodnie z nowelizacją art. 117 k.c. poprzez dodanie z dniem 9 lipca 2018 r. § 2¹ po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Od tego dnia sąd z urzędu bada zatem termin przedawnienia zgłoszonych przeciwko konsumentowi roszczeń. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia – tj. powstania stanu, w którym wierzyciel ma prawną możliwość skutecznego zaspokojenia przysługującego mu roszczenia na drodze sądowej.

Z dołączonego do akt niniejszej sprawy wykazu kosztów monitów i upomnień wynika, iż były one naliczane od dnia 28 stycznia 2009 r. do 8 sierpnia 2018 r. za podjęte działania windykacyjne – tj. kierowane wezwania do zapłaty, zawiadomienia, upomnienia oraz koszty działań wykonanych przez firmę windykacyjną. Z treści Tabeli Opłat i Prowizji dla Kart Kredytowych wynika natomiast, iż koszty działań windykacyjnych naliczane są po wykonaniu działania związanego z zadłużeniem przeterminowanym powiększając kwotę wymagalną z tytułu umowy (k. 74). W tych okolicznościach zasadne było żądanie wyłącznie w zakresie kosztów windykacyjnych naliczonych po dniu 05.09.2015 r. – tj. trzy lata przed dniem wniesienia pozwu w niniejszej sprawie – w łącznej kwocie 104,99 zł. Koszty naliczone i wymagalne przed tą datą uległy przedawnieniu i nie mogą być przymusowo egzekwowane. Dla roszczeń powoda zastosowanie znajdują bowiem przepisy ogólne – tj. art. 118 k.c. przewidujący trzyletni termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Stąd, Sąd uznał roszczenie za uzasadnione do kwoty 1.535,08 zł (1.377,16 zł + 52,93 zł + 104,99 zł), a oddalił powództwo w zakresie dotyczącym kwoty 330,60 zł z uwagi na przedawnienie roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. uznając, iż powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 947 zł., na którą składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł.

Na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. wobec niestawienia się pozwanej na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, o którym została skutecznie zawiadomiona oraz niezłożenia wyjaśnień Sąd wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.